

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. - Posamezna številka 1— Din.

Želeti smrt . . .

V župniji, kjer sem bil najprvo za kaplana, imam starega prijatelja. Je to častitljivi belokranjski očanec, ki s paznim očesom opazuje že drugi rod svojih potomcev na obsežni domačiji. Za užitek in zabavo obdeluje tudi še sam lep kos vinograda. „Kar rad bi že umrl“, mi je ta očanec ponovno zatrjeval. „Smrt gotovo pride, le vedno bodimo pripravljeni“, sem mu odgovarjal. In vedno je bil ob takih prilikah pogovor hitro usmerjen drugam.

Neko poletje je mož precej hudo zbolel. Previden je bil in pripravljen za pot v večnost. Pri obiskih sem ga spomnil na njegove večkratne izjave, da bi že rad umrl. A pogledal me je odkrito in še bolj odkrito je dejal: Veste, do jeseni bi pa le še rad živel. Radoveden sem, kakšna bo letos trgatva!“ Bog mu je naklonil zdravje, jesen in trgatva.

Zima ga je zopet potrla na bolniško posteljo. Zopet je bil že jemal slovo od sveta. „No, oče, do kdaj bi pa sedaj še radi živeli“, sem mu zastavil vprašanje. „Odkrito povem, do spomladi. Rad bi vedel, po kakšni ceni bom prodal vino!“ Tudi pomlad je mož še učakal in jo pričakuje še tudi letos . . .

Še tako zelo star bolnik trepetal pred smrtjo. Je pač smrt nekaj nasilnega, ko loči dušo od telesa. In s telesom smo vsi navezani na ta svet. To čuti vsak, ko premišljuje svojo smrt in ko stoji pri umirajočem, ki z boleščjo zapušča ta svet.

Ali je dovoljeno sebi in bližnjemu želeti smrt? Da, a samo iz višjih nagibov. Le če želimo komu bolezen ali smrt kot sredstvo za višje dobro, tedaj ta želja ni pregrešna. Mati sme n. pr. brez greha želeti bolnemu detetu smrt, da bi bilo rešeno trpljenja in prišlo v nebesa. Tudi sme odraslemu otroku želeti bolezen, ki bi ga morda spreobrnila.

Torej samo iz višjih nagibov, iz nagibov za zveličanje neumrjoče duše, je dovoljeno komu želeti bolezen, smrt. Ne morda

zato, da kdo pograbi premoženje! Tudi ne zato, da kdo potegne zavarovalnino!

Samo par ur sem se nedavno vozil po železnici. In sem slišal:

V neki vasi je zahajal v šupo premožnega človeka večkrat berač, da je tam prenočil. Često je lačen prezebal. Gospodar ga je zavaroval, da potegne za njim posmrtnino. Prepričan je bil, da pač dolgo ne bo več živel. A določeno dobo je pa moral še živeti, sicer bi vsa plačila zapadla. Za tisto dobo je zato berača vzel ljubeznjivo pod streho v zakurjeno sobo in postregel mu je tudi z vsemi življenskimi potrebščinami. Vse lepo. A, ko je čakalna doba do pravice zavarovalnine potekla, je potekla tudi naklonjenost gospodarjeva. To je pa grdo . . .

Drugod je živela stara mati. Mladi gospodar jo je zavaroval. Le nekaj tednov je še manjkalo do dneva, ko bi imel pravico do zavarovalnine urejeno. Pa je stara mati težko zbolela. V skrbeh je klical zdravnike, skrbel za postrežbo, da je žena okrevala. A, ko je bila zavarovalnina urejena, je postrežba naenkrat bila spremenjena v zaničevanje in kletev. Tedaj se je pokazalo, komu je bila posvečena prejšnja skrb. Denarju, ne življenju . . .

Tudi v naši župniji je zavarovanih pri različnih zavarovalnicah nešteto oseb za posmrtnino. Bodi! A vsak naj dobro ve: Le iz nagibov za zveličanje neumrjoče duše je dovoljeno komu želeti smrt!

Zavarovanje duš.

Kaj pa je to? Nič drugega kot naša sveta dolžnost! Pa prav vseh! Ne veste ne ure ne dneva! Vedno moramo biti vsi pripravljene za vstop v večnost.

Mnogi na svojo smrt malo ali kar nič ne mislijo. Reveži! Zato priporoča sv. Cerkev, da pogosto molimo za vse umirajoče. Pred leti je bila že tozadevna tiskana prošnja škofijstva pritrjena na vseh cerkvenih vratih. Pri vsaki sv. maši naj bi duhovniki in verniki molili za umirajoče. Ne pozabimo na to!

V neki župniji so pa zadnji čas ustanovili zavarovanje duš. Kako? Ob delavnikih so do tedaj prav malo hodili k sv. maši. So pa sklenili na nasvet svojega dušnega pastirja, da hočejo tudi ob delavnikih hoditi v cerkev in to svojo žrtev in molitev hočejo nakloniti tistemu svojemu sofaranu, ki bo prvi umrl. In že pri prvem slučaju so imeli izredno veselje. Obolev je človek, o katerem je bilo malo upanja, da prejme sv. zakramente za umirajoče. Pa prav pri zadnjih močeh, ga je še dobil duhovnik, da je pobožno sklenil račune z Bogom, predno je umrl. Po smrti tega, so pričeli goreči verniki moliti že za naslednjega itd.

To zavarovanje je pa res nekaj lepega. In tudi zaslužnega pred Bogom. Na tistem ga uvedimo tudi v naši župniji! Vsak dan se spomnimo umirajočih in posebej tistega, ki se loči prvi iz občestva naše župnije! Sv. maša, molitev ali žrtev naša naj bo prispevek k temu lepemu zavarovanju, ki prav gotovo ne bo brez uspeha! Zavarujmo dušo svojo in še duše naših bližnjih!

Ob pričetku postnega časa.

Iz spominov svoje mladosti je pripovedoval češoslovaški duhovnik:

Rusko-poljski judje so vozili v našo vas prodajat vsemogoče stvari. Na revnem vozu je pripeljal nekoč mož s svojim sinkom mazilo za vozove. Ponujala sta od hiše do hiše, a kupčija je bila slaba. K moji materi se zateče ta judovski deček in jo prosi kruha. Mati odreže lačnemu kos kruha in nanj položi še lep košček kuhanega svinjskega mesa. Željno je gledal deček za kruhom, a ko je zagledal tudi svinjsko meso, je dejal: „Hvala za meso. Judovske vere sem in svinjskega mesa ne jem!“ Namesto mesa mu je mati potem dala svežega masla.

In naši bivši vojaki, koliko vedo povedati iz svojih vojaških spominov. V največji lakoti so tisti vojaki spoštovali svojo vero, ki jim brani jesti meso. Občudovali so jih. Ko so pri naših domovih bili nastanjeni med svetovno vojsko vojaki vsemogočih ver in so svoje verske vaje opravljali zvesto, smo jih pogledovali in kar — občudovati smo morali njihovo stanovitnost.

Pa mi? Kakšno je naše obnašanje n. pr., ko zvoní angelovo češčenje, ko pridejo postni dnevi?

Saj posta danes ni več, tako mnogi govorijo. In še tega ne držijo, kar ga je. In to v dobi, ko zdravniki kar po vrsti toplo priporočajo večkrat nemeseno hrano za ohranitev zdravja.

Pred par leti so mi pripovedovali v nekem nižjem razredu osnovne šole otroci, kaj jim je Miklavž prinesel. In veste česa so bili mnogi najbolj veseli! Salame! Bog jim jo blagoslovi. A ne na petek! In tudi vzgoja ter prehrana otrok naj ne bo taka, da bi bila usmejena le na meso in uživanje.

Več odločnosti v premagovanju samega sebe in več zgleda! Zdravimo se vsaj v postuem času!

Leto 1931.

Kratko je vedno oznanilo novoletnega jutra. Številke rojenih, umrlih, poročenih in zraven še številka Gospodovih obiskov v svetem obhajilu, to in nič drugega nam pove novoletno cerkveno oznanilo. Na Silvestrov večer seštevamo župniki te številke po knjigah. Marsikatera vesela in žalostna misel se pri čitanju posameznih imen vrine. Vsebujejo pa župnijske knjige še marsikaj drugega zapsanega. Ne bo odveč, če se na nekatere stvari lanskega leta spomnimo tudi v našem župnijskem glasilu.

Rojstev je bilo v naši župniji leta 1931: 124. Dečkov se je rodilo 59, deklic pa 65. Nezakonsko je bilo rojenih otrok 11. V ljubljanski bolnici je prirojalo na svet 10 tržiških potomcev. Tako bi znašala rojstva naše župnije 134. — Od omenjenih 11 nezakonskih otrok so bili med letom pozakonjeni samo trije. Ostali zveze z očetom še čakajo. — Tekom celega leta je pa dobilo tudi ravno 11 nezakonskih otrok varstvo svojih očetov, ko so le-ti sklenili zakon.

Umrlo je v domači župniji 57 oseb, dva domačina sta bila mrtva pripeljana od drugod; tako je bilo na našem pokopališču pokopanih 59 mrličev. Od teh 59 je bilo 30 moških in 29 žensk. Otrok pod šestim letom je umrlo 20, nad sedemdeset let starih je bilo pokopanih 14. Najstarejši mrlič je bil Klobčavar Anton, ki je v življenju dopolnil 90 let, 7 mesecev in 8 dni.

Porok je bilo v domači župniji 45, oklicev 54.

Sv. obhajil je bilo 63.299.

Krščanska dobrotelost je cvetela kar najlepše. Potrebe so vedno večje. V zavetišču in sirotišču na Skali se zbere vsak dan čez 100 otrok opoldne h kosilu. V sirotišču nam je manjkalo prostora. Pa smo v preteklem letu lepo povečali prostore na Skali. Iz zdravstvenih ozirrov jih doslej še nismo mogli izročiti namenu, a tega komaj čakamo. Hvala

Bogu, da so nam ostali zvesti vsi dobrotniki, in da se oglasi še tu in tam tiha dobrotna roka, ki nam pomaga vzdrževati dobrotne naprave. Skali je bilo že med letom posvečenih par člankov, pa zato bodi na tem mestu izrečena le vsem dobrotnikom ponovna zahvala in priporočilo! — Pri Vincencijevi konferenci, v župnišču in pri Elizabetni konferenci se oglašata tudi vedno več revežev in brezposelnih. Obe konferenci in kruh sv. Antona, ki se zbira pri sliki svetega Antona v cerkvi, vse to je otiralo v obilni meri bedo in solze. Naj vé o tem ljubi Bog, ki bo enkrat tudi vsem dobrotnikom teh naprav obilen plačnik! — Rokodelski dom ima to težavo, da je premalo zaseden. Ni dela, ni stanovalcev. Ali pa so stanovalci, potrebni jela, pa brez dela. Takih bi dobili lahko vsaki dan obilno. Tudi mnogi Tržičani nam jih kar v Rokodelski dom pošiljajo. Naredimo, kar je mogoče. A velika težava je v tem, da nimamo za take potujoče posebnih sob na razpolago. Stalni stanovalci pa res ne morejo imeti poleg svoje postelje vsako noč drugega soseda, ki ga prav nič ne poznajo. Potujoči reveži imajo često v svojih vrstah tudi nepoštenjakoviče in pastirje majhnih živalic. Tudi ti so veliki reveži, a v skupnih sobah stanovalcev pustijo lahko preveč sledu za seboj. — Rokodelskemu domu bi bilo veliko pomagane, če bi imel več oseb na hrani. Je tam priznana dobra in cenena hrana in jo dobijo lahko tudi taki, ki v domu samem ne stanejejo.

Za misijone je bilo nabranega in izročnega Din 6.225. V misijonskem tednu so nabrala dekleta Din 3.500.—, v pušce pri nabirkah v župni cerkvi in v župni pisarni je bilo darovanega Din 1.470.—, otroci so darovali z majhnimi darili Din 300.—, za bengalski misijon se je nabralo v dva nabiralnika Din 955.— in sicer v nabiralnik pred sv. Andrejem Din 752.—, v nabiralnik konzuma pa Din 203.—.

Mohorjeva družba je imela 460 naročnikov in udov. Po številu udov smo v naši škofiji na 63. mestu. Od prejšnjega leta smo napredovali za 80 udov. Tudi letos ne smemo nazadovati. Za 20 Din bo dobil vsak 6 knjig in deležen je še molitev in odpustkov bratovščine. Tekom meseca februarja naj članarino poravnajo zaostali stari naročniki in toplo pozdravljeni novi!

Silkanje v moški kapeli in nova okna. Stalo je vse to skupaj Din 22.019.20. Nabranega in darovanega je pa bilo za kritje

teh stroškov Din 14.586.62, torej bo krila župna cerkev iz svojega le Din 7.432.58. Oglasilo se je par večjih dobrotnikov, pomnila je sedemkrat pušca v ta namen po cerkvi, vsi farani so z veseljem in neprisljano naklonili svoje primerne darove in v veselje vseh je kapela danes urejena. Bogu hvala in darovalcem!

Najlepša cerkvena pobožnost v letu 1931 je bila pač duhovna obnova za moške. Častno so se odrezali. V strahu, da morda ne bo polne udeležbe, sem dal kapelo in kor prvi večer zapreti, da bi bilo vsaj v ladji cerkve polno. Pa z veseljem smo že prvokrat odprli vse prostore, ker je bilo v celi cerkvi dosti mož in fantov. Lep je bil tiste dni zlasti pogled na obhajilno mizo, kamor so poklekovali v tako častnem številu moški. Dobri sklepi lepe huhovne obnove naj ne usahnejo in naj posebno v letošnjem postu privabijo še vse moške k sv. zakramentom. — Veličastna je bila tudi prireditelj, ki je bila posvečena ciljem Katoliške akcije. Odličen gospod, ki je tisti dan opazoval ponovno polno cerkev in dvorano pri pobožnostih in zborovanjih je bil mnenja, da tako prisrčno navdušenje za vse dobro in sveto ne more nikdar omahnuti. Bog ga usliši!

Hvalevredna je gorečnost vseh faranov za lepoto cerkve. Velikokrat pokažejo to z mnogimi žrtvami. Cerkevna pušca priča, da farani vedo za mnoge potrebe in izdatke cerkve. Cerkveni pevci, orkester in godba posvetijo radi in požrtvovalno mnogo časa za povzdigo lepote službe božje. Na ta način so pač Bogu najlepše hvaležni za podeljene talente.

To so nekateri drobci cerkvenega in dobrotne gibanja v letu 1931. Kar je dobrega, naj ostane!

To in ono.

Za Zveličarja ni škoda, so dejale naše gospe in gospodične, pa so tudi v preteklih božičnih praznikih obilno okrasile naš prostori veliki oltar s samimi nagelji, ki še sedaj duhtijo Bogu v čast. Bog bodi plačnik!

Govornik ob pustni tridnevnicl pride letos iz Brezij. G. pater bo na razpolago tudi vse dni za sv. spoved.

Ne pozabite na Mohorjevo družbo! Stari člani naj ostanejo vsi zvesti in še novi naj se javijo!

Članice ženskega pokopalnega društva, ki še niso poravnale članarine, naj to

kmalu storijo, da ne izgubijo pravic. Red mora biti!

Enkrat za vselej velja to, da je treba najdene stvari vrniti lastniku. Večkrat se kdo oglasi v župnišču z vprašanjem, če je kdo prinesel ali javil najdeno stvar. A oglašajo se redno le tisti, ki kaj izgubijo, ne tisti, ki kaj najdejo. V cerkvi oglasimo le to, če je kaj najdeno, ker to poštenjak takoj prijavi. Izgubiteljem ne stremimo več z oznanili, ker je večletna poizkušnja pokazala, da je bilo tako oznanjevanje vedno — zaman.

Za sveče so letos prispevali pri darovanjih: Tržič in Bistrica Din 3.192.—, Dolina Din 558.50 in Sveta Ana Din 481.50.

Daroval je Vincencijevi konferenci, ob priliki poroke svoje hčerke gdč. Eveline, stalni dobrotnik g. Edm. Glanzmann še posebej Din 1000.—. Bog plačuj in spremljaj velespoštovano družino z obilnim blagoslovom!

Oznanila za februar.

1. Ignacij, škof - mučenec.
2. Svečnica, nezapovedan praznik. Službe božje kakor ob nedeljah. Blagoslov sveč se vrši ob 3/4 10. Popoldne litanije M. b.
3. Sv. Blaž. Blagoslov sv. Blaža se prične deliti kmalu po 5. uri in se bo prihajajočim delil do sv. obhajila pred 6. sv. mašo. Med 6. sv. mašo, ki je orglana, se blagoslov ne bo delil, pač pa zopet po 6. sv. maši.

5. Prvi petek v mesecu. Ob šestih je sv. maša z blagoslovom. Na predvečer od osmih do devetih je skupna molitev svete ure v župni cerkvi.

7. Tretja predpepelnična nedelja, prva v mesecu, pustna nedelja in pričetek 40 urne pobožnosti. Po pridigi pred 6. sv. mašo bo blagoslov z Najsvetejšim, ki ostane izpostavljen do šeste ure zvečer. V ponedeljek bo Najsvetejše izpostavljeno od 6. zjutraj do 6. zvečer, v torek pa od 6. zjutraj končane popoldanske pobožnosti. Kdor prejme sv. zakramente in moli v papežev namen, dobi popolne odpustke; nepopolne odpustke pa nudi tudi vsak obisk Najsvetejšega, združen z molitvijo in kesanjem. Vsaki dan tridnevnice bo popoldne ob treh pridiga in litanije, v torek bodo za sklep slovesne pete litanije Srca Jezusovega in zahvalna pesem.

Ure češčenja naj bodo ob tridnevnicah razdeljene: V nedeljo 11. — 12. bližnji sosedje, 11. — 1. čč. šolske sestre, 1. — 2. dekliška Marijina družba, 2. — 3. ženska Marijina družba, 4. — 5. tretji red, 5. — 6. možje in mladeniči. V ponedeljek in torek je red isti kot v nedeljo, le po 11. uri dopoldne naj pridejo tisti otroci, ki so tedaj prosti šolskega pouka.

Sv. maše bodo te dni ob 6., 7., 8., 9. in 10. uri.

Na pustni torek bo zvečer ob 11. uri opomnil veliki zvon na postni čas.

10. Pepelnica. Strogi post. Ob 3/4 6. bo slovesen blagoslov pepela in nato pepeljenje, ki se vrši tudi še po šesti sv. maši. Pričetek dobe za izpolnitev velikonočne dolžnosti. Pri nas je mogoče tudi sv. zakramente ob pustni tridnevnicah, ki ima za namen duhovno prerodenje, obrniti v ta namen.

11. Lurška Mati božja.

14. Prva postna nedelja in obletni spomin kronanja svetega očeta Pija XI. Po šesti, farni sv. maši, zahvalna pesem.

17., 19., 20. kvaterni dnevi z običajnimi zahtevami glede posta.

21. Druga postna nedelja, kvatern nedelja. Službe božje v navadnem redu. Od devetih do desetih dopoldne pred Najsvetejšim ura molitve za duhovnike. — Pred cerkvijo je pušca za revče Vincencijeve konference.

25. Sv. Matija, apostol. Ob šestih orglana farna sv. maša.

28. Tretja postna nedelja. Službe božje v navadnem redu.

Vsak petek bo v postu zvečer ob sedmih sv. križev pot in blagoslov z Najsvetejšim.

Shodi cerkvenih organizacij:

Tretji red: shod in vesoljna odveza 2.

Dekliška Marijina družba: shod 14, skupno sv. obhajilo 28.

Marijina družba za žene: shod 21.

Fantovska Marijina družba: shodi po oznanilu v cerkvi.

Marijina vrtca: shodi po oznanilu v cerkvi.

Mesečna šolska sv. spoved: za meščansko šolo 6., za dečke osnovne šole 13., za deklice osnovne šole 20.

Mladinska pobožnost z nagovorom in petjem otrok 21. ob 2. uri popoldne.

Župnijska kronika za december 1931.

Decembra v naši župniji rojenih: 9.

Decembra v naši župniji poročenih: nič.

Decembra v naši župniji umrli:

1. Gojlob Anton, usnjarski pomočnik, rojen v Šmihelu pri Novem mestu 12. 6. 1860, umrl v Tržiču, Usnjarska ulica 19, dne 15. decembra;
2. Seme Marijan, sin knjigovodje, rojen v Tržiču 8. 9. 1931, umrl v Tržiču, Cerkevna ulica 12, dne 30. decembra.

Decemberska poročila od drugod:

1. Zaverl Franciška, rojena v Tržiču št. 186, dne 10. 1. 1899, poročena 5. 12. 1931 v Ljubljani pri franciškanih s Tičar Maksimilijanom.

Za predstavnika in založnika: Anton Vovk, župnik v Tržiču. Za urednika v Ljubljani: Dr. P. Gvido Rant, O. F. M. Za Zadržno tiskarno v Ljubljani: Srečko Magolič.